

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobce: **Osadní sdružení Třeboradice**, se sídlem V Pačátkách 225, Praha 9, IČ 26610230, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, za účasti: **Schoellerova, s. r. o.**, se sídlem Chotovická 1788/10, Praha 8, IČ 27157130, zast. Mgr. Josefem Veverkou, advokátem, se sídlem Za Poříčskou branou 12, Praha 8, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2008 čj. S-MHMP 319749/2007/OST/Ko/Vč,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo k odvolání žalobce a dalších odvolatelů změněno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 19, odboru výstavby (dále jen stavební úřad), ze dne 14.5. 2007 čj. P19 8076/2007-OV/T sp.zn. UMCP19 30/2007, kterým byla k žádosti osoby zúčastněné na řízení, společnosti GIP Schoellerova s.r.o. (nyní Schoellerova, s. r. o., dále jen stavebník) umístěna stavba „Obytný soubor v Schoellerově ulici v Praze 9 – Čakovicích“ na pozemcích v k. ú. Čakovice uvedených ve výroku tohoto rozhodnutí. Změna provedená žalobou napadeným rozhodnutím v odvolacím řízení se týkala upřesnění dvou podmínek pro umístění stavby.

Žalobce v částech I. až IV. žaloby shrnuje obsah žalobou napadených rozhodnutí a pod body V. až IX. uvádí žalobní námitky.

V žalobní námitce V. žalobce uvádí, že rozhodnutí nerespektuje ustanovení § 138a zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, neboť rozhodnutí porušuje vyhlášku č. 26/1999 Sb. HMP, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále jen vyhláška OTPP), a vyhlášku č. 32/1999 Sb. HMP, o závazné části územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy, ve znění pozdějších předpisů (dále jen územní plán).

V žalobní námitce VI žalobce namítá, že rozhodnutí je v rozporu s § 39 stavebního zákona, neboť nezabezpečuje podmínky k ochraně veřejných zájmů v území, není v souladu s cíly a záměry územního plánování a nechrání architektonické a urbanistické hodnoty v území. Stavba není dle názoru žalobce v souladu s územním plánem, neboť do historického jádra obce se stanovenou výškovou regulací a do území navržené památkové zóny je rozhodnutím umisťován soubor staveb, které nesplňují podmínky výškové regulace. Rozhodnutí porušuje ustanovení oddílu 6 a výkres č. 35 územního plánu, které stanoví výškovou regulaci na maximálně 2 nadzemní podlaží a šikmou střechu s možností využití podkroví. Umisťovaná stavba takovouto stavbou není, neboť dle projektové dokumentace se jedná o budovy se čtyřmi nadzemními podlažími.

Stavební úřad v rozhodnutí nedefinoval neurčitý právní výraz „využití podkroví“. Vložením dalšího nadzemního podlaží do podkroví dochází k obcházení smyslu a účelu předpisů stanovících výškové regulativy a chránících veřejný zájem na ochraně památkových historických zón. Stejně tak účelový je výklad pojmu „podzemní podlaží“, kdy přízemí domu, tj. první nadzemní podlaží je prohlášeno za podzemní. Tím se stavební úřad dopustil pochybení, které mu vytkl i odvolací orgán, ale sám je nenapravil. Z důvodu chybějící definice neurčitého právního výrazu je napadené rozhodnutí nezákonné pro nepřezkoumatelnost.

V žalobní námitce VII. žalobce namítá, že rozhodnutí nesplňuje požadavek na zachování architektonické jednoty celku zakotvené v čl. 4 odst. 1 vyhlášky OTPP, zejména nerespektuje ustanovení stanovící, že umístění staveb a míra zastavění pozemku musí odpovídat urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí a dále je v rozporu s ustanovením čl. 4 odst. 3 vyhlášky OTPP - povinností vytvářet vhodnou urbanistickou a architektonickou vazbu na existující veřejné plochy.

Navrhovaný soubor staveb je umisťován do centrální části Čakovic, do historického jádra obce v blízkosti kostela, bezprostředně vedle budovy Čakovického zámku a zasahuje svými rozměry do zámeckého parku. Budovu zámku i okolní zástavbu převyšuje o 2 nadzemní podlaží a nepřiměřeným způsobem zasahuje okolní stavby a pozemky. Nedodržením předepsané výškové regulace dojde k nadměrnému zastínění okolních objektů. Navrhovaná stavba ruší ucelený urbanistický a architektonický výraz daného prostředí. Podobný objekt se v uvedené lokalitě nenachází.

Tím dochází k závažnému porušování předpisů upravujících územní řízení, a to zejména zásadu, že zastavitelné území tvořené souvislou zástavbou a stabilizovanou hmotovou strukturou, kdy územní plán nestanoví míru využití území, je možno z hlediska limitů rozvoje umístit pouze takové stavby, které nenaruší a zachovají stávající urbanistické struktury a nenaruší a zachovají stávající charakter zástavby, hmotové členění a výškovou hladinu okolní zástavby.

V žalobní námitce VIII. žalobce namítá, že se stavební úřad náležitě nevypořádal s námitkami účastníků řízení. Odvolací orgán se námitkou nerespektování urbanistické a architektonické struktury okolní zástavby vůbec nezabýval. Stejně tak se stavební úřad nezabýval námitkou účastníků řízení týkající se zásahu do vlastnického práva sousedů. Napadené rozhodnutí nebere v úvahu to, že investor by měl zastavovat své pozemky

s ohledem na okolí a s ohledem na nemovitosti sousedních vlastníků. Zamítnutí námitek účastníků řízení není odůvodněno, což způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

V žalobní námitce IX. žalobce uvádí, že stavební úřad se neřídí vlastní úvahou, ale stanovisky dotčených úřadů, která hodnotí jako pro něj závazná. Tím popírá svou úlohu ve stavebním řízení. Dotčené orgány státní správy nedostatečně hájily chráněné zájmy (ochrana památková, ochrana životního prostředí), čímž došlo k porušení § 126 stavebního zákona.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že stavba je umístěna v polyfunkčním území všeobecně smíšeném, kde mohou být umístěny stavby pro bydlení. Dále je stanovena výšková regulace na maximálně 2 nadzemní podlaží s šikmou střechou s možností využití podkroví, přičemž umísťovaná stavba tento požadavek splňuje podmínkou pro umístění a projektovou přípravu stavby č. 2a. Další regulativy prostorového uspořádání v tomto území územní plán nestanovil. Umísťovaná stavba se nachází v centrální části Čakovic u zámeckého parku. V okolí jsou stávající rodinné domy, v sousedství je budova Čakovického zámku, který je svou hmotou podstatně větší než jednotlivé domy. Vzhledem k tomu, že se v blízkosti dané lokality nacházejí dvě nezastavitelné plochy zámeckého parku, je hustota zástavby v předmětné lokalitě přípustná. Žalobcem namítaný nesoulad s čl. 4 odst. 1 vyhlášky OTTP nelze potvrdit ani z hlediska zachování architektonické jednoty celku ani z hlediska požadavku čl. 4 odst. 3 vyhlášky, pokud jde o soulad této stavby s urbanistickým a architektonickým charakterem prostředí. Žalovaný se nedomnívá, že by stavební úřad nedodržel zákonem a příslušnými vyhláškami stanovené požadavky v takové míře, že by porušil zákon a vydal vadné nebo nepřezkoumatelné rozhodnutí.

Stavebník ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že žalobce jako ekologický spolek může namítat toliko porušení procesních práv a nikoliv porušení předpisů hmotného práva. Dle názoru stavebníka se správní orgány s námitkami žalobce vypořádaly a jejich zamítnutí odůvodnily. K žalobě samé pak uvádí, že nelze přijmout tvrzení, že se žalovaný nevypořádal s námitkami účastníků stavebního řízení, neboť žalobce může namítat toliko porušení svých procesních práv, nikoliv porušení procesních práv dalších účastníků řízení. I tak má však stavebník za to, že se správní orgány s námitkami účastníků vypořádaly. K námitce, že se stavební úřad neřídí vlastní úvahou, ale stanovisky dotčených úřadů, stavebník uvádí, že byla vyžádána stanoviska dotčených orgánů, tak jak jsou předvídaný zákonem, když předložená stanoviska byla souhlasná. Hodnocení, resp. přihlédnutí k těmto stanoviskům je součástí rozhodovacího procesu ve správním řízení. Pokud jde o námitky údajného rozporu stavby s územním plánem, je stavebník toho názoru, že stavba podmínky stanoveny výškové regulace splňuje. Žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy a předmětná stavba obsahuje 3 bytové domy s jedním podzemním podlažím, dvěma plnohodnotnými nadzemními podlažími a šikmou střechou s možností využití podkroví. V tomto ohledu odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádření žalovaného.

Nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že chybu v podobě absence definice pojmu „využití podkroví“ žalovaný vytkl, avšak nenapravit, když žalovaný nic takového stavebnímu úřadu nevytykal. Podle názoru stavebníka nelze hovořit o neurčitém právním výrazu, když již ve stavebním řízení se o využití podkroví hovoří jako o „částečně ustupujícím podlaží, odpovídajícím podmínkám stanoveným v čl. 3 odst. 1 písm. i) a vyhlášky OTTP“. Z těchto důvodů stavebník navrhuje, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Dne 20.12. 2006 byl stavebnímu úřadu doručen návrh na vydání rozhodnutí o umístění předmětné stavby. Stavební úřad opatřením ze dne 22.3. 2007 oznámil účastníkům řízení zahájení územního řízení a nařídil ústní jednání na den 25.4. 2007. Při tomto jednání žalobce předal písemnou námitku, ve které uvedl, že navrhovaný soubor staveb není umístěn v souladu s územním plánem, když do území historického jádra obce se stanovenou výškovou regulací a do území navržené památkové zóny je navrhováno umístit stavby, které nesplňují podmínky výškové regulace. K tomu uvedl, že navrhovaná budova má 4 nadzemní podlaží.

Dne 14.5. 2007 stavební úřad vydal rozhodnutí č.j. P19 8076/2007-OV/T sp.zn. UMC P19 30/2007, kterým k žádosti stavebníka umístil předmětnou stavbu. K souladu stavby s územním plánem stavební úřad uvedl, že plocha, na kterou se stavba umísťuje, je určena pro funkční využití „všeobecně obytné“, s nímž jsou navržené funkce v souladu. Pro území není stanovena míra využití území, je však součástí území, které je charakterizováno jako dochovaná historická jádra bývalých samostatných obcí, kde je stanovena jednotná výšková regulace na maximálně 2 nadzemní podlaží a šikmá střecha s možností využití podkroví. Této výškové regulaci návrh stavby odpovídá, protože bytový objekt má jedno podzemní podlaží, dvě plnohodnotná nadzemní podlaží a šikmou (pultovou) střechu s využitím podkroví (částečně ustupující podlaží).

K námitce žalobce stavební úřad uvedl, že navrhovaný bytový objekt je rozdělen do tří hmotových celků A, B a C, které vzhledem k rozdílným výškám terénu u jednotlivých částí nemají úroveň povrchu podlahy přízemí ve stejné úrovni, jsou však v úrovni podzemního podlaží provozně, komunikačně a stavebně propojeny, a proto tento objekt stavební úřad považuje ve smyslu vyhlášky OTTP za jeden bytový dům. Každý ze tří hmotových celků obsahuje jedno podzemní podlaží (odpovídající podmínkám stanoveným v čl. 3 odst. 1 písm. j/ vyhlášky OTTP), 2 plnohodnotná nadzemní podlaží s konstrukční výškou 2,9 m (minimální světlá výška obytných místností v souladu s vyhláškou OTTP je 2,6 m, tloušťka stropu včetně izolačních vrstev je přibližně 0,3 m) a šikmou, v tomto případě pultovou, střechu se spádem 10 % s využitím podkroví (částečně ustupující podlaží, odpovídající podmínkám stanoveným v čl. 3 odst. 1 písm. i/ vyhlášky OTTP). Vzhledem k tomu, že stanovené výškové regulaci návrh stavby odpovídá, dospěl stavební úřad k názoru, že navrhovaná stavba není v rozporu s omezujícími podmínkami pro zástavbu tohoto území, které jsou stanovené platným územním plánem, a proto námitku žalobce zamítl.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které obsahově koresponduje s podanou žalobou. Obsahově shodné odvolání proti rozhodnutí podali též další účastníci územního řízení, pan J.F. a paní J. F..

O odvoláních rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 5.2. 2008 č.j. S-MHMP 319749/2007/OST/Ko/Vč tak, že rozhodnutí stavebního úřadu změnil, jak bylo uvedeno výše.

Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že navrhovaná stavba je umístěna v území, kde mohou být umístěny stavby pro bydlení, současně pak v území historického jádra obce se stanovenou výškovou regulací, maximálně dvou nadzemních podlaží, se šikmou střechou, což navržená stavba splňuje. V současné době podle platného územního plánu a dalších právních předpisů neexistují jiné regulativy prostorového uspořádání v tomto území a není zjištěno ani porušení vyhlášky OTTP. K návrhu neměl výhrady ani dotčený orgán státní památkové péče. Pokud žalobce v souvislosti s definicí pojmu poukazuje na porušení vyhlášky č. 540/2002 Sb., poukazuje žalovaný na to, že se jedná o vyhlášku k oceňování majetku, takže nesouvisí v žádném ohledu s právními předpisy a relevantními pro územní a stavební řízení. Právní normou, která definuje jednotlivé pojmy používané ve stavebním právu, je vyhláška OTTP a dále vyhláška č. 501/2006 Sb..

Námítka, že navrhovaná stavba je v rozporu s územním plánem a s čl. 4 odst. 1 vyhlášky OTTP, rovněž není opodstatněná. K tomu žalovaný uvedl, že umístěvaná stavba se nachází v centrální části Čakovice u zámeckého parku. V okolí jsou stávající rodinné domy a v sousedství budova Čakovického zámku, který je svou hmotou podstatně větší než navrhované bytové domy. Vzhledem k tomu, že v blízkosti předmětné lokality se nacházejí dvě nezastavitelné plochy zámeckého parku, je hustota zástavby v dané lokalitě možná.

Ze všech shora uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak již bylo shora uvedeno a odvolání žalobce proto nevyhověl.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Vzhledem ke způsobu formulace některých žalobních námitek považuje soud za vhodné úvodem ocitovat závěry, k nimž dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58 (publikován pod č. 835/2006 Sb. NSS), které se vztahují k otázce, jakým způsobem musí být formulovány žalobní body:

Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytýčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného. Stěžejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substanciace přednesů stran: jediné tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany.

Žalobce je též povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.

Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.

Veden těmito obecnými východisky přistoupil Městský soud v Praze k posouzení jednotlivých žalobních bodů a dospěl k následujícím závěrům:

Pod bodem V. žaloby žalobce toliko obecně uvádí, že rozhodnutí je v rozporu s vyhláškou OTPP a územním plánem. K takto obecně formulovanému tvrzení se ovšem soud vyjádřit nemůže, neboť se nejedná o dostatečně konkrétní žalobní námitku. Protože žalobce v dalších žalobních bodech již formuluje své výhrady proti žalobou napadenému rozhodnutí podrobněji, vyjádří se k nim soud dále v souvislosti s dalšími částmi žaloby.

Pod bodem VI. žaloby žalobce v podstatě namítá, že stavba obsahuje čtyři nadzemní podlaží a nesouhlasí s kvalifikací jednoho z podlaží jako podzemního a jednoho z podlaží jako podkroví. Ani tato námitka není důvodná.

Žalovaný zcela správně poukázal na to, že pojmy „podkroví“ a „podzemní podlaží“ jsou definovány v ust. čl. 3 písm. i) a písm. j) vyhlášky OTPP. Podle těchto ustanovení se rozumí podkrovím *přístupný prostor nad nadzemním podlažím, vymezený konstrukcí krovu a dalšími stavebními konstrukcemi, určený k účelovému využití a podzemním podlažím podlaží, které má úroveň podlahy nebo její větší části níže než 0,80 m pod nejvyšším bodem přilehlého terénu v pásmu širokém 3,0 m po obvodu stavby; podlaží s vyšší úrovní podlahy, včetně podlaží ustupujícího, je podlažím nadzemním*. Žalobci tak nelze přisvědčit v tom, že by z důvodu chybějící definice neurčitého právního výrazu bylo rozhodnutí nepřezkoumatelné. V daném případě se totiž jedná o právní pojem, který je příslušným právním předpisem definován a lze tak považovat za dostatečné vymezení tohoto pojmu odkazem na příslušné ustanovení v právním předpise, které tento pojem definuje. Žalobce pak nikterak nekonkretizuje, který ze zákonných znaků podzemního podlaží nebo podkroví sporná podlaží, jež jsou součástí navrhované stavby, nesplňují. Soud pak z předložené dokumentace ověřil, že podmínky citovaných ustanovení navrhovaná stavba splňuje.

Za této situace soud nemohl přisvědčit námitce žalobce, že stavba nesplňuje podmínky výškové regulace v území, do něhož se umísťuje.

Žalobce dále namítá (žalobní bod VII.), že stavba je v rozporu s čl. 4 odst. 1 vyhlášky OTPP. Podle tohoto ustanovení *při umísťování staveb a jejich začleňování do území musí být respektována omezení vyplývající z právních předpisů chránících veřejné zájmy a předpokládaný rozvoj území, vyjádřený v územně plánovací dokumentaci, popřípadě v územně plánovacích podkladech. Umístění staveb a míra zastavění pozemku musí odpovídat urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí a požadavkům na zachování pohody bydlení a zdravého životního prostředí. Umístěním stavby a jejím následným provozem nesmí být nad přípustnou míru obtěžováno okolí, zejména v obytném prostředí a ohrožována bezpečnost a plynulost provozu na přilehlých pozemních komunikacích a na drahách*.

Správní orgány obou stupňů se otázkou souladu navrhované stavby s tímto ustanovením zabývaly. Uvedly k tomu, že stavba podle nich odpovídá urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí, když v okolí jsou stávající rodinné domy. V sousedství je budova Čakovického zámku, který svou hmotou podstatně převyšuje navrhovanou stavbu. V blízkosti se pak nacházejí dvě nezastavitelné plochy zámeckého parku, takže nedochází ani k nadměrnému zahuštění zástavby.

Úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda

řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46, publikován pod č. 416/2004 Sb. NSS).

Žalobce v daném případě neuvádí, že by správní orgány ve vztahu k této otázce nedostatečně zjistily skutkový stav, nebo se opíraly o zjištění, která jsou v rozporu se skutečností anebo s právními předpisy. Nesouhlasí naopak s výsledkem věcného posouzení. Soud považuje odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ve vztahu k této otázce za dostatečné, přezkoumatelné, vnitřně nerozporné a odpovídající textu příslušného zákonného ustanovení. Za této situace, kdy žalovaný nevybočil ze zákonných mezí správního uvážení, soud nemá prostor k tomu, aby – jak bylo shora uvedeno – nahrazoval správní uvážení uvážením soudním, nemůže tedy z tohoto důvodu žalobou napadené rozhodnutí zrušit.

Námítka VIII., podle níž se správní orgány nedostatečně zabývaly námitkami účastníků řízení, není důvodná. Pokud žalobce tvrdí, že se žalovaný nezabýval námitkou nerespektování a architektonické struktury okolní zástavby, je taková námitka v rozporu s obsahem žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný se touto námitkou zabýval, a to na straně 4 odůvodnění (4. odstavec shora). Dospěl přitom k závěrům, které soud již citoval výše a k jejichž správnosti a přezkoumatelnosti se již rovněž vyjádřil.

Pokud žalobce namítá zásah do vlastnického práva sousedů, musí soud konstatovat, že takovou námitku žalobci vůbec vznášet nepřísluší. Žalobce je občanským sdružením, jehož hlavním posláním je ochrana přírody a krajiny. Z titulu hájení těchto zájmů také byl účastníkem řízení a přísluší mu tak v územním řízení (a v návazném řízení před soudem) vznášet pouze námitky týkající se těchto zájmů. Žalobce tak nemůže uplatňovat námitky zásahu do vlastnických práv vlastníků okolních pozemků, pokud tito vlastníci sami žalobu nepodali.

Ani námitka IX. není důvodná. Pokud žalobce namítá, že stavební úřad se „neřídí vlastní úvahou, ale stanovisky dotčených úřadů“, je třeba konstatovat, že právě to je povinností stavebního úřadu.

Podle § 126 odst. 1 stavebního zákona dotýká-li se řízení podle tohoto zákona zájmů chráněných zvláštními předpisy, rozhodne stavební úřad jen v dohodě, popřípadě se souhlasem orgánu státní správy, který chráněné zájmy hájí (dotčený orgán státní správy). Dotčený orgán státní správy může svůj souhlas vázat na splnění podmínek stanovených ve svém rozhodnutí (stanovisku, vyjádření, souhlasu, posudku apod.) v souladu se zvláštním zákonem, na jehož podkladě je oprávněn zájem chránit.

V oblasti státní památkové péče a ochrany životního prostředí musí stavební úřad v územním řízení respektovat stanoviska dotčených orgánů státní správy na tomto úseku a nemůže jejich závazná stanoviska ignorovat nebo rozhodovat v rozporu s nimi. Nemůže rovněž nahradit závazná stanoviska těchto orgánů stanoviskem svým a rozhodovat v těchto otázkách na základě „vlastní úvahy“, jak naznačuje žalobce.

Pokud pak žalobce namítá, že dotčené orgány státní správy dostatečně nehájily chráněné zájmy, je třeba konstatovat, že se jedná o námitku natolik obecnou, že se k ní soud nemůže vůbec vyjádřit. Žalobce totiž vůbec nespecifikuje, které konkrétní orgány měly nedostatečně hájit veřejné zájmy a v čem tato nedostatečnost spočívá, tj. které konkrétní právní předpisy byly tímto (údajně chybným) postupem porušeny.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném případě soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto jim právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. března 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu